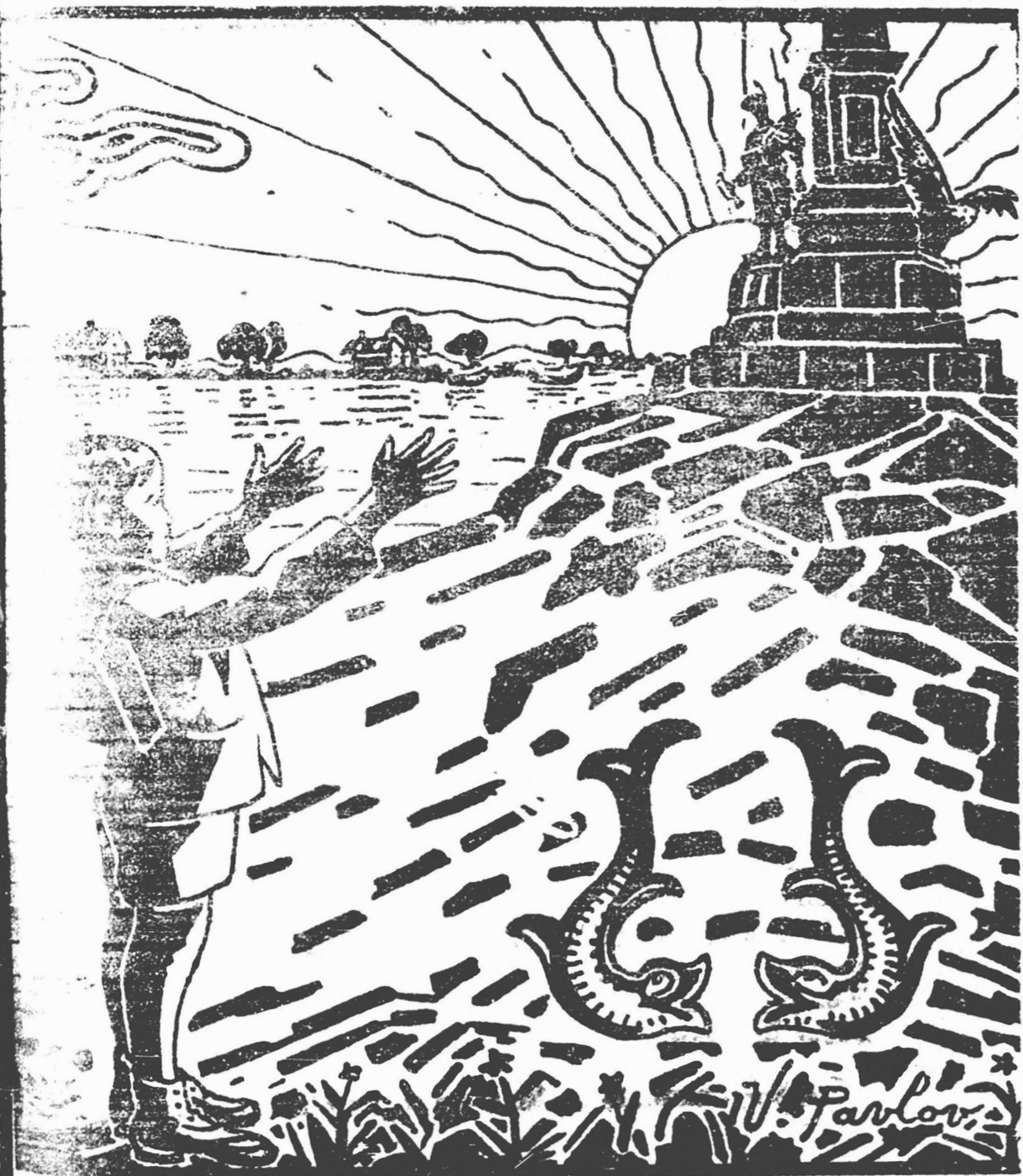

REVISTA COPILULUI DOBROGEAN

Revista Copilului Dobrogean

apare lunar sub auspiciile Asociației Învățătorilor,
secția Tulcea și sub conducerea următorului comitet:

D. DOGARU-învățător
Ing. A. POPESCU-prof.
Pictor V. PAVLOV-prof.
IORD. PETRACHE-Inv.

REDACȚIA :
Const. Petrache
revizor școlar

AD-ȚIA
N. Damienescu
Inv. Str. Mahmudiei 45

Abonamentul anual 40 lei
Abonamentul de sprijin 50 lei

SUMARUL:

Copii!	<i>Revista Copilului Dobrogean</i>
Minunatele călătorii ale lui Ioniță Gât scurt	<i>D. I. Dogaru</i>
Motcu cel Șchiop	<i>de Nenea Nicu</i>
Am fost fericit odată	<i>de Eremia Pandrea</i>
Cadouri cu surprize	<i>Maria Popescu</i>
Păcală și Tândală	<i>C. Negruzzi</i>
Cel mai mare magazin	<i>G. Leonardescu</i>
Căinele înțelept	<i>de Cristian dela Vedea</i>
Primăvara	<i>de Chiosa Melania cl. III</i>
S'o apărăm	<i>de Focșa Mircea</i>
Curtea noastră pe'nserat	<i>de Dimitriu Elena cl. IV</i>
Primăvara (poezie)	<i>de Nistor Elena cl. V</i>
O amintire	<i>de Lică Popovici</i>
Ce vreau să mă fac când voiu fi mare?...	
Să învățăm jucându-ne	
Haz și glumă	
Poșta Redacției	

Clișeele executate de D-na Tyra Macrea-Graur

C O P I I . . .

Săptămâna cuprinsă între 12 și 19 ale lunii Maiu, este închinată vouă.

Vă sărbătorim cu sufletul plin de speranță în puterile care cresc odată cu voi și vă dorim oameni de multă ispravă.

Nu uitați îndemnul și sfaturile blânde ale învățătorilor.

Ne străduim cu toții să împrăștiem din calea spinosă a vieții voastre, multe din necazurile pe care noi, cei mari, le-am întâlnit.

Faceți din prietenia noastră, prilejul de a vă spune pe față tot ce aveți pe suflet și nu vă ascundeți de noi învățătorii și prietenii voștri mai mari.

Sărbătorim odată cu voi și Cartea, pentru că din ea culegeți hrana învățaturii ca și albinele mierea din flori; cu ea vă sfătuiți în clipele de singurătate, din foile ei scoateți, gând cu gând, toată podoaba minții, și a înțelepciunii de care avem nevoie în viață.

O carte bună este un prieten bun.

Cine este obișnuit să citească nu cunoaște ce este urâtul, în viață, spune un mare învățat.

Vă iubim deopotrivă, Copil și Carte și vă dorim totdeauna împreună, pentru fericirea voastră și a Patriei.

„Copilul Dobrogean“

Minunatele călătorii ale lui Jonică Gât-Scurt

— Nunta din Palatul de Cristal —

de D. I. DOGARU

Insula fermecată se prefăcuse în colț de Raiu. Isvoare limpezi murmurau șerpuint printre colinele acoperite cu covoare de iarbă proaspătă, smălțuite cu cele mai atrăgătoare flori, ce crescuse, vreodată, pe pământ.

Păsări mi-

nunate cântau votoase prin ramuri, preamărind cea mai mare dintre minunile ce se întâmplase cândva pe pământ: „Invierea”. Palatul de Cristal își îmbrăcase o haină de sărbătoare, plină de strălucire, cum nu cunoscuse, până atunci. În grădină, tufe de trandafiri, împrăștiau mirosuri plăcute, ce pătrundeau până în cele mai îndepărtate colțuri ale palatului, bucurând sufletele tuturor cu o bucurie tainică. În toată insula era freamăt. Piticii se prefăcuseră în oameni mari purtând cu fală bărbi de sfetnici înțelepți, mulțumind lui Dumnezeu că fuseseră scăpați de jugul greului blestem. Pe tronul de aur din Palatul de Cristal, Piticul Piticilor se prefăcuse în cel mai de seamă împărat, așteptând cu nerăbdare să sosească viteazul vitejilor, mântuitorul insulei fermecate: *Jonică Gât-Scurt*. Palatul era

în mare febră. Se pregăteau să-i facă o primire cât mai frumoasă și să-i dea de soție pe Luminița Răsăritului, încântătoarea zână de pe acele meleaguri.

Bucătarii meșteri pregăteau mâncăruri alese, pentru ospățul nunții. Pivnicerul scosese din tainițele pivnițelor cele mai bune vinuri, din buți pecetluite, acoperite cu praful câtorva sute ani. Sala unde era hărăzită masa, avea vederea spre întinsul albastru al mării, nemărginită în zare. Farfurii de aur, cuțite de argint cu mânere bătute în pietre scumpe scliceau în mii și mii de culori. Fața de masă și șervetele erau țesute din spuma mării, de mâni dibace de pitici iscusiți. Flori mirositoare în mii de culori împetrișau spațiul străbătut de un aer de sărbătoare. În jurul mesei erau așezate scaune de fildeș scump de Africa, bătute în pietrele scumpe, scoase din adâncul mării.

În capul mesei se înălțau trei tronuri cu totul și cu totul de aur. O muzică nevăzută își trimitea acordurile, încetișor ca în lumea unui vis frumos.

Pătrunzând în adâncul Peșterii, Ionică Gât-Scurt dădu peste lăzile în care se aflau comorile fermecate, păzite cu atâta strășnicie de Smeul Iadului. Sisi sburase ca gândul să aducă douăsprezece care, să încarce lăzile în cari erau comorile. Se întoarse urmat de o ceată de oameni de ai Impăratului și încărcară comorile.

Apoi se îndreptară încet spre Curtea Palatului de Cristal. Ionică mergea tăcut cu Sisi, în fruntea convoiului.

— Ce ai de ești așa de gânditor, Ionică? îl întrebă într'un târziu Sisi.

— N'am nimic! Ce să am? Nu mă gândesc la nimic...

— Ei, par'că eu nu te cunosc? Ai tu ceva! Ți pare rău de isbânda noastră? Nu ești mulțumit că vei avea de soție pe cea mai frumoasă fată?

— Taci Sisi; ți-am spus eu ție, odată, că ești un

gânsac priceput, dar ai și tu un cusur : ești prea limbut. Sisi întoarse privirea într'o parte, prefăcându-se că nu i-ar fi plăcut spusele lui Ionică.

Ionică îl urmări și pentru a nu-l supăra îi zise cu blândețe :

— Dar... poate, ai și tu dreptate. Vezi, așa suntem noi oamenii făcuți. Nu putem fi fericiți nici o clipă. Acum când am isbândit să aduc mântuire insulei fermecate și când Impăratul, ca răsplată, îmi va da pe fiica lui, eu mai am un gând care mă roade mereu...

— Ce gând mai ai ? îl întrebă nerăbdător Sisi.

— Mă gândesc la Bunica și la Haiduc, prietenul nostru, pe care tu, se vede, că i-ai uitat.

— Ba, nici de cum, prietene. Nu i-am uitat. Și ca să-ți dovedesc aceasta, află că ei vor fi chiar azi aici și vor lua parte la cununia ta. Am hotărât eu lucrurile fără să știi.

Ionică se uită neîncrezător la Sisi. Dar știa el că gânsacul n'avea obiceiul să spună *brașoave*. Il luă în brațe și începu să-l sărute cu lacrimi de bucurie în ochi.

— Iartă-mă, te rog iartă-mă, scumpul meu prieten, că m'am îndoit vreodată de bunătatea inimii tale. Nu voi putea să-ți răsplătesc niciodată cât bine mi-ai făcut tu mie.

— Lasă Ionică nu-i nevoie de răsplată. *Prietenia adevărată e cea mai scumpă răsplată ce putem s'o arătăm celor ce ne-o cer.*

Convoiul înainta scârțâind spre Palatul de Cristal. Așoperișurile de aramă asvârleau flăcări roșietice în văzduh.

Când convoiul ajunsese în fața Palatului, poarta cea grea se desfăcu în lături și o muzică de biruință începu. Pe scara de sus, Impăratul cel Bătrân, împreună cu Luminița Răsăritului așteptau pe voinicii noștri. Două șiruri de ostași cu platoșe de argint și sulite de platină străjuiau intrarea de la poartă, până la scările Palatului.

Ionică și Sisi înaintau domol. Ajunși sus înge-

nunchiară în fața Impăratului. Impăratul îmbrățișă pe Ionică sărutându-l pe amândoi obraji și apoi îl duse și-l prezintă ficei sale.

— Iată, scumpa mea fiică, pe mântuitorul nostru. Luminița Răsăritului îl privi cu un zâmbet de fericire și plecă cu nevinovăție ochii în jos.

Sisi se plecă smerit în fața Luminiții Răsăritului. Fata îl mângâie ușor pe penele lui de culoarea fulgilor de zăpadă.

În clipa aceea, o corabie cu pânze se opri la cheiul insulei. Din ea scoborî Bunica urmată de Haiduc, credinciosul paznic al casei și adevăratul prieten al voinicilor noștri. Revederea lui Ionică, cu Bunica, mișcă până la lacrimi pe cei doi față.

— Iată, Măria Ta pe aceia care m'a îngrijit și m'a crescut, de la moartea mamei.

Ei îi dătoresc viața și isprăvile mele.

Bunica se închină smerită în fața fețelor împăratești.

— Măria Ta, acesta este Haiduc, cel mai credincios tovarăș pe care l-am avut vreo dată.

Cu el și cu Sisi, sunt în stare să cuceresc întreg pământul.

Întrară în sala cea mare a palatului unde se așezase masă de sărbătoare. Sfetnicii Impăratului luară loc împrejur, în timp ce împăratul așezat pe tronul din mijloc privea cu drag la cei doi față. Ionică fu așezat deadreapta Impăratului, iar de cealaltă parte se afla Luminița Răsăritului. La dreapta lui Ionică se găsea în cinste, așezat Sisi și Haiduc. Slujitorii începură a căra bucatele la masă, în tăvi de aur și de argint. Turnară vin în cupe de *alabastru*¹⁾, un vin spumos ce răspândea un parfum de floare de viță. Voia bună se vedea pe fețele tuturor. Pe la mijlocul mesei Impăratul cel Bătrân se ridică în picioare. Se făcu o tăcere

¹⁾ O marmură transparentă din care se fac vase scumpe.

adâncă. Un slujitor îmbrăcat în fireturi strălucitoare aduse pe o tavă de argint, două coroane strălucitoare, bătute în pietre scumpe.

Bătrânul Impărat vorbi :

— Boeri, astăzi serbăm isbânda Binelui asupra Răului, și sfârșitul unui blestem, care ne-a venit prin viteazul Ionică. Fără el am fi fost și acum robi ai unor puteri necurate. De aceea, ca drept răsplată, eu îi dau de soție

pe fiica mea și pe deasupra îl fac stăpân peste împărăția mea. Aveți ceva de spus împotriva?

— Nimic, Maria Ta, glăsuiră sfetnicii.

— Atunci eu, în fața Dvs. îi unesc, punându-le pe cap, aceste coroane scumpe,

cari au fost cucerite de viteazul meu ginere, din ghiara balaurului spurcat.

Bătrânul le așează coroanele pe cap sărutându-i cu dragoste părintească. Apoi luând o cupă de vin închină în sănătatea lor.

Muzica cântă un cântec dulce plin de vrajă, cum nu se mai auzise până atunci.

Bunica, în jilțul ei aurit, lăcrăma de bucurie, în timp ce Sisi și Haiduc îl priveau cu mândrie pe noul Impărat al Insulei Fermeceate.

Și unde, mare, se porni o veselie ca'n povești, o petrecere și o voe bună cum nu se mai văzuse de când lumea.

Să-i fi văzut pe Sisi și Haiduc cum se sărutau frățeste și se legau cu jurământ să fie cei mai credincioși sfetnicii ai noului Impărat.

Ionică Gât Surt, Impăratul Insulei Fermeceate, trimise soli pe Sisi și Haiduc să povestească copiilor dobrogeni toată întâmplarea această minunată. Povestea aceasta mi-a fost spusă într-o seară de iarnă la

gura sobei, iar eu m'am legat cu jurământ, în fața lor, s'o spun și cititorilor Revistei Copilului Dobrogean. Și iată, iubiți copilași că am isprăvit Minunatele Călătorii ale lui Ionică Gât-Scurt.

MOTCU CEL ȘCHIOP

Urmare din No. 4

După vre-o săptămână, piseșii se îmblânziseră deabinele. Să-i fi văzut atunci cât erau drăgăși!

Au trecut cam 2-3 luni de când îi aveam. Piseșii crescuseră mărișori și cu cât creșteau, cu atât erau mai drăcoși. Câte năsbătii nu făceau! Câte odată mă mai supăram și-i fugăream, dar de multe ori mă distram.

Intr'o zi, nu știu ce făceam prin curte, când deodată aud un mieunat sfâșietor...

—Dar, ce se întâmplase, unchiule!

—Să vedeți! Cum se jucau pe niște scânduri, una a căzut cu atâta putere peste piciorul lui Motcu, încât i-l rupse...

--Săracul, Motcu! Zise Norica.

—Bietul pisei, fugea în trei picioare spre casă. Piciorul drept de dinapoi era rupt complet și mieuna așa de dureros! Un moment am stat pe gânduri, ce să fac? Am luat un cuțit ascuțit și dintr'o tăietură, l'am scăpat de bucata din piciorul care-i spânzura neputincioasă. apoi i-am făcut un pansament așa cum am putut!

Mă gândeam să-l dau cuiva să-l omoare, dar par'că nu mă lăsa inima, îmi era milă!

M'am chinuit așa, cam la o lună de zile până ce rana s'a închis!

--Dar, acum nu-l mai doare piciorul?

—Din când în când, îl mai doare, dar ce să facă? Miaună și apoi tace!

—Unchiule, zise Norica, eu am să-l îngrijesc bine astfel ca să nu sufere!

—Bine, fetița mea! Asta înseamnă că ai milă de animale și aceasta este o podoabă de care sunt lipsiți mulți din copii, cari în loc să îngrijească de animale, le chinuesc!

—Au trecut vre-o doi ani, în care timp Motcu cel șchiop a făcut și la Tulcea multe șotii, spre disperarea familiei Munteanu dar producând în schimb o veselie fără seamăn lui Mitică și Noricăi.

Intr'o dimineață, Norica vrând să dea mâncare câinelui și apoi pisicilor, observă că Motcu nu mai mănâncă nimic. La început a crezut că peste noapte, găsind ceva de mâncare e sătul. Dar observând că toată ziua, pisoii nu mănâncă nimic, se adresează unchiului Nicu.

—Nu știu ce are Motcu fiindcă azi n'a mâncat nimic!

—Nare nimic! O fi găsit ceva de mâncare și e sătul!

Trecu vre o câteva zile în care timp, pisoii slăbise grozav. De mâncare nu se apropia, ci numai din când, în când mieuna jalnic.

Copiii erau supărați că nu mai aveau cu cine se juca, căci Motcu se împrietenise așa de mult cu ei, încât chiar și când stăteau la masă, făcea ce făcea și se așeza în brațele Noricăi sau băiatului. Ba, câteodată, spre hazul copiilor, le fura bucățica de carne din farfurie.

Acum pisoii stăteau supărați pe patul din bucătărie, slab și jigărit fără poftă de joacă sau de mâncare.

—Ce ai, Motcule?! ziceau copiii.

—Mi...a...u, mi...a...u! Acesta era răspunsul bietului pisoi.

—Se vede că a mâncat vre-o bucată de carne otrăvită! zicea unchiul Nicu.

Așa s'a chinuit bietul pisoiu, cam vre-o săptămână, până când într'o dimineață, Norica dete peste el, trăgând să moară. Degeaba îl mângâia. Se vedea că moartea pusese stăpânire pe bietul animal. Ochii începuseră să-și piardă din strălucirea vieții și'n mintea lui de animal răsătat, i se arată, pentru ultima dată, locul unde s'a născut, plimbarea care a făcut-o din Bucovina până în Dobrogea, mai văzu încă odată tabloul acela prozait când scândura îi rupse piciorul, apoi tocând ușor, în... în... în... ca într'un suspin, muri în brațele unei copilărie dăioasă și bună așa cum doresc să fie și micile mele cititoare, care au citit această povestire adevărată!

Nenea Nicu

Am fost fericită odată...

Intâmplarea pe care v'o povestesc s'a petrecut în iarna anului 1926, în jud. Neamț.

Invățătorul N. se întorcea acasă, pe jos, dintr'un sat vecin unde luase parte la serbarea cercului cultural. Zăpada viscolită de vânt întunecase văzduhul, frigul se întetea și pe drumul alb nici o urmă de violetate. Ii părea rău că plecase pe așa vreme și îi sunau ca o mustrare, în urechi, vorbele stăruitoare ale colegilor.

—„Nu pieca pe vremea aceasta Domnule N. Ră-mâi și te duci mâine“.

—„Nu pot! Mâine dimineață vor veni copiii la școală și eu nu voiu fi acolo! Nu pot să rămân“.

A plecat. Pela jumăiatea drumului obosise; totuși zorea să ajungă înainte de apusul soarelui.

Se cunoșteau înaintea lui urme proaspete de sanie și se gândea, cu bucurie, că mai trecuse cineva pe drumul acela.

Cum mergea el așa, trărand din ce în ce mai greu picioarele, cu bărbia în piept și fața înroșită de biciul ascuțit al vântului, simți la un moment dat piedica unui obiect ce se găsea în mijlocul drumului.

Se opri o clipă și cercetă cu luare aminte locul unde se împiedicase: era o geantă mare de piele, care părea a fi a unui factor poștal. O ridică și după ce o șterse de zăpadă o puse sub braț și plecă mai departe fără să caute înăuntru.

Când ajunse acasă era noapte. Intră obosit în odaia încălzită unde îl aștepta îngrijată, mama lui, o bătrână cu fața zâmbitoare și blândă la vorbă.

După ce povesti în câteva cuvinte întâmplarea, căutară împreună în geantă.

Nu mică le fu mirarea, când pe lângă hârtiile și actele ce se găseau acolo, descoperiră o mare sumă de bani: peste 50.000 de lei.

Și 50.000 de lei într-o casă în care nevoile erau destul de mari, nu era un noroc la care să se dea cu piciorul.

Bucuria banilor mulți nu intrase niciodată în casa aceia, afară de mica leafă a învățătorului, din care trăiau mama și 3 frați mai mici.

Aflară însă îndată cine pierduse geanta, din cuprinsul hârtiilor găsite. Nu era nici un om bogat, nici adevăratul stăpân al banilor, ci un biet factor poștal, așa cum bănuise la început.

Il cunoșteau amândoi. Avea o casă de copii și muncea cinstit, de zece de ani, în serviciul poștei, ca să-și poată îngriji familia.

Învățătorul nu stătu mult pe gânduri. Indemnat și de mama sa, puse banii la loc și se culcă liniștit.

A doua zi disdedimineată, se sculă cu inima înflorită de bucuria gândului frumos pe care îl avea în minte și plecă la casa factorului poștal. Nu era acasă.

Când se interesă la oficiul poștal, află de îndată că factorul fusese arestat, fiind învinuit că și-a însușit banii. Învățătorul ceru numaidecât să fie lăsat să vorbească cu el și îl găsi zdrobit de durere în arestul

postului de jandarmi. La ușă stătea femeia lui cu ochii scăldați în lacrimi și se ruga lui Dumnezeu să-i redea liniștea și sprijinul casei.

Când învățătorul îi spusese că a găsit geanta, factorului rămase câteva clipe incremenit, ca în fața unei nenorociri.

Se încredință însă îndată că într'adevăr geanta fusese găsită...căzu în genuchi și mulțumi cu sufletul plin de recunoștința învățătorului.

L'am întâlnit după câțiva ani pe învățătorul N. prin București și când i-am adus aminte de întâmplarea cu geanta, pe care o citisem în gazetă, mi-a spus :

— „N'am mai cunoscut până atunci și nici nu știu dacă voi mai avea vreodată prilejul să întâlnesc, o clipă de adevărată fericire în viața mea.

Ertimia Pandrea

Daruri cu surprize

Anul trecut, nașa a dat Marioarei un ou de ciocolată, înăuntrul căruia a găsit o păpușică foarte frumoasă. Ea aștepta acum cu nerăbdare sărbătorile, pentru a vedea ce surprize îi vor mai aduce rudele. Sandu, frațiorul ei mai mic, s'a făcut de 4 ani, așa că va primi

și el daruri. Cât de nerăbdători erau amândoi! Și iată că sărbătorile n'au întârziat prea mult. Măi tușica Sylvia le-a adus la amândocâte un oușor de ciocolată. Sandu l-a clătinat și a auzit sunând ceva în năuntrul lui. Fugind în camera lor au spart oul și au găsit în el două izole, așa de mari că le cădeau de pe degete. În oul Marioarei au dat peste două tablouri mici, dar foarte frumoase. Bunica le-a adus tot câte un ou de ciocolată. Au găsit la fel, tot diferite surprize.

Mai era cineva de venit: Unchiul Costica. El le promisese că, de

Paști, le va aduce un dar, cu totul aparte de darul celorlalți.

În sfârșit veni și unchiul Costică. Însă el nu le aduse ouă de ciocolată, ci două ouă albe la fel cu cele de rață.

Copiii se priviră mirați. Cum se poate să dai dar de Paște un ou adevărat și măcar nevopsit? Și pe deasupra, și crude. Dacă ar fi fost fierte, le-ar fi mâncat de necaz!!

Mama a luat oule, s'a dus cu ele în magazie și le-a pus sub cloșcă, spunând copiilor că peste trei săptămâni vor vedea surpriza.

Unchiul le mai dadu o cutioară cu semințe. Mama a pus pământ într-o lădiță, a semănat semințele și a băgat-o sub pat. Copiii se gândeau cam ce flori vor ieși: toporași, clopoței, banuți, pansule, albastrele, micșunele, ochiul bouului sau cine știe ce flori!

După câțva timp florile au ieșit din pământ. Copiii au ajutat mamei să le răsădească în grădina de flori.

Când au ieșit din grădină aud piuit de pușori și din magazie iese cloșca, înconjurată de o mulțime de gogoloașe mici acoperite cu puf auriu.

S'au repezit să-i ia în mână. Cloșca s'a zburlit la ei dar nu le-a făcut nimic, căci îi cunoștea că sunt cumiști. Marioara observă că doi nu sunt la fel cu ceilalți. Aceștia aveau puf cenușiu, ciocul lat și labele picioarelor prinse cu o peliță: erau doi boboci de rață, ieșiți din ouăle albe pe cari le adusese unchiul Costică ca dar de Paște. Copiii nu mai puteau de bucurie. Unchiul mișcat de bucuria copiilor îi luă în câmp și la pădure să le arate surprizele ce le făcuse frumoasa primăvară, oamenilor. Au văzut câmpul acoperit cu covor de iarbă verde presărat cu flori. Au auzit, în pădure ciripitul păsărelelor voioase care premăreau pe bunul Dumnezeu. Mergeți și voi, dragi copilași, pe câmp și în pădure și observați, vouă nu v'a adus Primăvara aceleași surprize ca lui Săndel și Marioarei?

Maria Popescu - Scapală în Șt. Naturale

Păcală și Tândală

Trebue să știți, feții mei, că eu sunt feciorul veditului Strâmba-lemno, care lua stejarul cât de gros, îl îndoia cu mâinile și-l făcea obada de roată.

El era un om foarte învățat și cunoscut pe vremea lui.

Copilarise cu Ciubar-Voda, cu care învățase carte la dascălul Pascal din Podul Iloaiei, ce știa toată Alexandria pe de rost. Petrecuse toată junețea sa la curtea lui Lăcustă, a lui Pârle-Voda.

Ce mai vremi acelea !

Ce să mai zic de oamenii vremilor acelora.

Ei erau înaiți ca brazii și voinici ca smei. Tatăl meu era nepot viteazului Sfarmă Piatră, care avea obiceiul, când se punea la masă, să înghită mai întâiu șapte-opt bolovani, ca să-i facă poftă de mâncare.

La vârsta de două sute opt zeci de ani, tatăl meu văzându-se flăcău tomnatic, se însură cu jupâneasa Marica, minunata femeie, groasă și frumoasă, dar cam prostănă, zicând adesea niște vorbe chisnovate, la care tatăl meu răspundea: Tronc, Marico ! Prima soră n'a trăit, precum nici alți două sute de frați și surori ce am avut. În sfârșit m'a născut pe mine și văzându-mă așa mic și ofilit mi-au pus numele Tândală. Nașterea mea costă viața mamei, iar tatăl meu, simțindu-se cam îmbatrănit, chemă pe nașul meu Păcală, mă incredința lui și apoi muri după ce mănca trei oi fripte și bău o balercă de pelin, zicând că nu trebue să se ducă pe ceia lume flămând și însetat. El era atunci de patru sute opt zeci și trei de ani.

Din cartea „Proză” de
Costache Negruzzi

Copiii când nu înțeleg unele cuvinte întrebă pe d-nii învățători !

Cel mai mare magazin din lume

Cel mai mare magazin din lume, e magazinul to-vărășiei Siegel Cooper (se citește Z:gnl Cupar).

El este așezat într'o clădire uriașă. Când intri în-năuntru par'că intri într'un haos: pretutindeni e șgomot și mișcare. În magazinul acesta sunt nenumărate ascensoare ¹⁾; dar pe lângă aceste ascensoare, care sunt ceva obișnuit în America, aici sunt și un fel de scări, cari, cu ajutorul unor mașinării, se rostogolesc mereu dela un rând la altul. Cum ai pus piciorul pe ele, te ridici, în câteva clipe, la rândul la care vrei să te urci. Magazinul acesta e cercetat zilnic cel puțin de 50.000 de mușterii, câteodată chiar de 250.000!

Pentru împachetarea mărfurilor se trec în fiecare an 12.150.000 metri de sfoară, iar hârtia întrebuințată în acelaș scop ar acoperi 12 000.000 m. p. Pentru facerea facturilor și a scrisorilor se întrebuințează pe an 2000 litri de cerneală și 45.000 de penițe. Trebuesc 300.000 de registre pe săptămână.

În magazinul acesta este și un birou de poștă, de telefon și de telegraf, care te pune în comunicație cu lumea întreagă.

În subsol ²⁾ se vad fel de fel de mașinării: Unele pentru ridicarea scărilor, care se rostogolesc singure, altele pentru ascensoare, altele pentru tuburile prin care se trimit mărfurile dela un rând la altul, altele pentru lumină electrică.

În rândul al IV-lea se vând articole de băcanie. Tot în rândul acesta e și un fel de piață. O mulțime de lume se îngrămădește acolo, ca să cumpere carne, pește și tot ce-i trebuie de ale mâncării. Într'un colț e o lăptărie, unde se face untul cât ai clipi, în fața clienților. În mai multe locuri bucătari iscusiți arată tine-relor gospodine, cum să pregătească mâncări alese.

Nimic nu lipsește din magazinul acesta. Pe casă e așezată o grădină de iarnă (o seră) și un atelier de

¹⁾ Aparat cu care se ridică în sus oamerii când sasele sunt cu mai multe caturi.

²⁾ Un fel de beciu.

fotografie. Până și un doctor e deobște acolo, pentru a da îngrijirile cuvenite celor care le-ar veni rău. Cât despre farmacie, nici nu mai rămâne vorbă. În total sunt 72 de despărțăminte, iar funcționarii din el ating cifra de 7000 de oameni.

Hărnicia ce domnește acolo, cu greu ne-o putem închipui; fiind de față, am rămănea uimiți.

„Cât și cum se muncește în America” de *Gabriel Leonardescu* ș. a.

Câinele înțelept

(Poveste adevărată)

Într'un crășel din nordul Franței, un om bogat și milostiv dădea în fiecare zi, la un timp fixat, mâncare la 12 oameni săraci. Ca să nu sufere ceva săracii, când primesc milostenia, bogatul a rânduit regula următoare :

La ceasul hotărît, oamenii săraci veneau înaintea porții bogătașului și trăgeau cureaua clopoțelului casei. În vremea aceasta, îndată se aducea prânzul celui care a sunat, i se

dădea printr'o mica ușuliță, așa că cel care o da, nu putea să vadă cine primește mâncarea.

Un câine, care trăia în apropiere, a observat lucrul acesta și a început să se prezinte regulat la vremea prânzului, ca să primească câteva resturi dela acei săraci. Dar săracii fiind odată prea flamânzi, lăsară foarte puțin câinelui, numai cât să miroase mâncarea, fără să poată a gusta din ea.

Aceasta sili pe câine să alerge la vicleșug.

Odată când toți săracii se ospătară bine și plecară, foamea începu să chinue câinele și el fără să mai stea la gânduri, se rezimă pe picioarele din urmă, apucă cu gura cureaua clopoțelului și o întinse bine. Iadată mica ușuliță (prin care săracii primeau hrana) se deschise și un om nevăzut și aduse strachina cu mâncarea gustoasă.

Câinele se ospăta cum trebuie. Așa a mai făcut câinele câteva zile, până când a fost descoperit. Stăpânului i se paru foarte ciudată această întâmplare. El lauda deșteptăciunea câinelui și de atunci l-a lăsat, tot așa, să primească în fiecare zi mâncarea, împreună cu ceilalți oameni săraci.

Dintr'un caet vechi
Christian dela Vedea

P R I M Ă V Ă R Ă

Suntem în luna Martie. Soarele de primăvară încălzește pământul din care răsare iarba verde și flori mirositoare. Nu-ți mai vine să stai în casă. Aerul plăcut și cald și pasările călătoare, te cheamă la câmp afară. Cât vezi cu ochii, un covor verde de iarba acoperă pământul. În zilele de lucru, plugarii ară și seamănă sămânța ca să rodească. Vezi cărduri de copii plecând în excursiuni. Merg să se joace pe iarba verde presărată cu flori, toporași și viorele.

Fetițele adună flori, le fac buchetele ca să aducă și acasă mamei și frățiorilor bucuria primăverii.

Băieții aleargă, fac tumbe pe iarba și se joacă cu mingea. Unii joacă mingea cu bețele, alții se bat cu mingea care trece din mână, în mână.

Seara se întorc acasă morți de oboseală și de foame, dar bucuroși și mulțumiți în suflet, că s'au jucat așa de frumos.

Frumoasă e primăvara și deaceia toată lumea o dorește și se înveselește la venirea ei.

Chlusa Melania

cl. III-a primară șc. No. 9 Galați

S'o apărăm

Și atunci când țara ne cheamă, s'o apărăm la nevoi,
 Noi cu toții mic și mare să strigăm: Veniți cu noi.
 Și dușmanul se va teme când ne va vedea convoiu
 Și cu toții mic și mare, se va retrage'napoi

Mircea Focșa-Pecineaga

Curtea noastră pe'nserat

E cald. În curte e liniște. Doar câinele, din când în când, intrerupe liniștea cu lătratul lui. Apoi iar tace și se ascunde la umbră. Soarele a început încet, încet să se lase spre apus. Ultimele raze mai îmbracă totul într'o lumină aurie, apoi soarele se ascunde cu totul.

O scară plăcută și răcoroasă se lasă încet, încet. Din depărtare se aude behăitul oilor și clopotele vacilor. Am ieșit la poartă și departe văd un nor de praș care se apropie din ce în ce. E turma de oi care se întoarce dela pășune. În frunte merge măgarul ca un conducător: după el vin oile încet, obosite, cu capul în jos, iar la urmă și'n lături merg câinii ca niște păzitori credincioși. Mielușeli neastâmpărași aleargă încolo și incoace. Curtea pînă acum liniștită se umple de șgomot. Toți aleargă în colo și încace. Oile intră la locul lor iar laptele alb și spumos curge în căldări. Câinii latră, vișcii simțind apropierea mamelor lor, încep să strige. Ici cotcodăcește o găină, mai încolo cântă un cocoș. În timpul acesta, seara s'a lăsat deabinelea, iar luna își arată fașa ei aurie. Curtea a început din nou să-și reia liniștea. Departe se aude un câine care intrerupe liniștea plăcută a serii. Oamenii și animalele s'au culcat. Luna se urcă încet, încet scăldând în lumina ei gălbue via și pomii încdreți cu fructe.

E liniște peste tot, iar o privighetoare în cântări dutoase mărește frumusețea serei.

Dumitriu N. Elena
 cl. IV primară

PRIMĂVARA

*A trecut urâta iarnă, primăvara a venit,
Și pe bolta azurie blândul soare s'a ivit;
Iar pe câmpuri iarba verde iată că a răsărit,
Crângurile și pădurea ce frumos au înverzit!*

*Copilași și melușei tot aleargă în sus și'n jos,
Căci afară este soare, timpu-i cald și e frumos.
Iar pe dealuri se aude fluerașul cel duios
Păsările îl îngână de prin crângul luminos.*

*Cu râs vesel primim iarăși vestitorii primăverii,
Ce se'ntorc din depărtare, și-s plecați din timpul verii.
Pluguri multe se înșiră peste câmpul aburit,
Toți sunt veseli, tot e verde „primăvara a venit“.*

Nistor Elena cl. V pr.-Neutârnairea

O AMINTIRE!

Îmi aduc aminte și nu pot uita cum într-o zi din luna Ianuarie, anul acesta, a intrat în clasa noastră un domn înalt și tînăr. Era Domnul Revizor!

Noi toți ne-am sculat și am salutat frumos. După aceasta, Domnul Revizor, a început să ne întrebe din toate lecțiile. Vorbea cu toți școlarii blând și frumos. Mie îmi spunea. Vasilică. Îmi spunea dulce, așa cum îmi spunea numai tătucul meu, care e mort acum șase ani. După moartea lui, nimeni n'a vorbit cu mine, așa de dulce, decât foarte rar mămica, căci și ea este totdeauna tristă și amarată.

Și nu mai pot uita nici povestea cetită de Domnul Revizor din „Revista copilului Dobrogean“. Ne-a sfătuit să ne abonăm și noi la această revistă. M'am abonat bucuros, la revista recomandată. Poveștile și jocurile din ea, îmi plac foarte mult. Acum aștept cu nerăbdare, ca drăguța noastră revistă, să ne trimită un nou număr.

*Lică Popovici
șc pr. Meidanchiul*

Să învățăm jucându-ne

Joc în pătrat de

Ianculescu Em. cl. III lice.

- Aparat după care știm
in ce direcție mergem
- Acest act s'a săvârșit la
1600 și 1859
- Degust
- Cât este....
- Sărmanul leu și-a pierdut coada
- Vocală

Joc în triunghiul de

Olăru V. cl. III

- Domn muntean
- Podiș în Asia
- Unde se adăpostesc călătorii
- Măsură a timpului
- Vocală

In curtea noastră sunt niște copaci. Eri s'au așezat câteva ciorți pe ei—câte 2 ciorți pe fiecare copac și a mai rămas un copac fără cioară. Azi au venit mai puține ciorți și s'au așezat—din nou câte una pe fiecare copac—și a rămas o cioară fără copac. Câți ciorți și câți copaci au fost.

A. I. Lascăr-Catargiu

Intr'o școală primară erau 20 de elevi: zece fete și zece băieți.

Din cauză că au fost neascultători, directorul i-a așezat la rând și apoi i-a numărat: cel de al șaptelea mânca bătae. In ce ordine au fost așezați, de au fost pedepsiți numai băieții—iar fetele nu?

*Bogăceanu Maria
cl. IV pr. No. 4*

ARITMOGRIF

de elevul Florea Virgil
cl. IV Ismael

A

15	14	2	5	10	3	10	9	6
8	10	15	10	11	17	13	20	18
22	18	9	14	18	14	—	—	—
5	18	20	17	13	20	18	—	—
5	11	17	19	17	14	3	—	—
20	10	11	9	10	2	7	6	10
8	11	7	18	3	14	—	—	—
22	3	14	20	18	9	14	—	—

B

Dela A la B. Provincie în România întemeiată de Basarab Voievod
Rândurile orizontale. Orașe din această provincie

Puneți în locul fiecărui număr o literă; când se repetă numărul se repetă aceeași literă.

*Joc în pătrat de**Mustață Nicolina cl. IV pr.*

Capitală în Asia
Grec
Plantă în țările călduroase (Serbia)
Agă

Vertical la fel

*Joc în romb de**Naum Jana cl. IV pr.*

Consoană
Trage la căruța
Oraș în Europa
Pește
Consoană

Vertical la fel

Cum puteți să-mi arătați că $6 + 3 = 1$

A

*Pe o cărare merge o arătare; nu-i bou că are șea,
dar nici cal că are coarne.*

Z

H I A Z
Ș I
G L U M E

EU ȘI FRĂȚIORUL

Invățătorul către elev: Cine poate să-mi spună ce n'a existat acum 50 de ani?

Un elev: „Automobilul, aeroplanul, telefonul și lumina electrică“. Un alt elev ridică degetul și răspunde zorit:

— „Eu și frățiorul meu“ — D-le Profesor.

SCUMP DAR FACE

— „Cum, 4 lei un ou? Dar ce crezi D-ta, că eu câștig banii atât de ușor?”

— „Zi ci că-i scump? Dar știi că pentru a face un ou, găina trebuie să muncească o zi întreagă?”

PREVĂZĂTOR

Copilul.— Ai luat cu D-ta bomboane, mamă?

Mama.— „Doar mergem să ne plimbăm, ce nevoie avem de bomboane?”

Copilul.— „Da, dar poate c'o să plâng pe drum!”

CELE TREI TIMPURI

— „Cine poate să-mi spună câte timpuri au verbele?”

— „Trei” — răspunde grăbit, Ionescu.

— „Care sunt?”

— „Dimineața, la prânz și seara!”

ANIMALE RARE

— „Cine poate să-mi spună câteva animale, care sunt foarte rare la noi în România? întrebă profesorul.

— „Tigrii, domnule profesor!”

— „Cum tigrii nu știi că aceste animale trăesc în Africa?”

— „Tocmai deaccia: sunt foarte rare la noi!”

OM CINSTIT

Stăpânul întreabă pe servitor:

— „Ești cinstit?”

— „Cum nu conașule, foarte cinstit!”

— „Ei bine! Ce-ai face dacă ai găsi portofelul meu cu 100.000?”

— „Nimic.”

— „Cum nimic!”

„Aș trăi și eu din venitul lor, ca D-vs.”

Ce vreau să mă fac, când voiu fi mare și pentruce? (Câteva răspunsuri)

„Ca orișice copil cu mintea încă fragedă, eu mă gândesc să mă fac soră de caritate ca să îngrijească pe cei răniți care ar cădea în lupta pentru apărarea țării“.

C. E.

„Eu când voiu fi mare vreau să mă fac doctoriță, pentruca să pot fi de folos oamenilor bolnavi și familiei mele, în caz de boală, dar mai ales pe nevoiași îi voiu îngriji cu cea mai mare milă“.

L. C.

„Ași dori ca bunul Dumnezeu să-mi ajute să mă fac profesoară de muzică. Pentruca să ajung ceiace doresc trebuie să mă silesc să învăț bine și să mă port frumos cu profesoarele“.

C. S.

„Eu, când voiu fi mare vreau să mă fac profesoară de Desemn, fiindcă îmi place să desenez foarte mult și mai ales după natură“.

C. G.

„Numaidecât după ce voiu termina școala primară, mă duc la liceu și pe urmă dacă-mi va ajuta Dumnezeu, așa sper eu în mintea mea de copil, că mă voiu face profesoară de cetire, să le pot da și părinților mei un ajutor la bătrânețe“.

B. N.

„Vreau să mă fac gospodină, să îngrijesc de casă și să-mi fac tot ce trebuie singură, că cel mai frumos lucru este ca o gospodină să fie bine aranjată“.

A. I.

„Eu vreau să mă fac, croitoareasă, când voi fi mare, ca să lucrez rochii și șorturi de școală“.

N. J.

Concursul fixat pentru 26 Mai, se amână irevocabil, pentru ziua de 2 Iunie a. c. Amânarea este motivată de recentul concurs, ținut sub auspiciile Soc. „Tinerimea Română“.

Facem atenți pe D nii Colegi că am încetat trimiterea Revistei acolo unde nu ni s'au trimis nici abonamentul, nici declarații de rețineră. Cine n'a primit formulare de declarație să le ceară la Ad-ția Revistei.

Copii, tubiți florile și animalele !

Săvârșiți în fiecare zi câte o faptă bună !

Dragi copii, cereți celor ce vă iubesc să vă un abonament la „Revista Copilului Dobrogean“.

Numai așa veți întreține viața revistei voastre!

POȘTA

REDAȚIEI

Dimitriu Eugenia Jocurile apar în numărul viitor.

Nistor P. Nic. Poezia „Școala“ nu e urâtă. Mai încearcă însă, poate faci alta mai frumoasă.

N. Buzoianu-Pecineaga. Ne miră că nu s'au primit pe Aprilie. Probabil nu s'a plătit abonaamentul. Nu cumva?

F. M.-Pecineaga. Nu uita sfaturile pe care vi le-am dat. Noi nu facem lucru de mântuială. Când ne trimiți răspunsuri sau poezii serie curat, îngrijit și fără grabă.

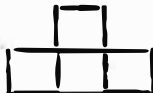
Chiosa M. Galati. Dacă îți place Revista noastră dă-o colegilor s'o citească și îndeamnă-le să se aboneze.

Virgilică. Jocurile sunt minunate. Trimite și ceva compoziții frumoase și abonamente dela colegi. Deslegările din No. 3 sunt bune.

Dăm deslegările din No. 4 :

- 1) *Jocul în triunghi.* 1) Grâu 2) rac 3) ac 4) u.
- 2) *Jocurile în pătrat.* 1) Roșu 2) Olar 3) Saun 4) Urni.
- 3) *Șarada.* Orar.
- 4) *Jocul în triunghi.* 1) Rareș 2) arat 3) ras 4) et 5) ș.
- 5) *Joc în pătrat.* 6 în toate pătrățelele.
- 6) 19 ciori a 5 lei, 80 de vrăbii a 0,05 lei și 1 rândunică a 1 lei fac 95 lei ciorile, 4 lei vrăbiile și 1 lea rândunica.
- 7) *Jocurile în romb.* 1) r. 1) rom 3) Roman 4) mal 5) n.

8) *Urare.* Iristos a înviat. 9)

10) *Impărțirea oilor.* 7 și 5.

11) *Jocul în pătrat.* 1) Aua 2) n'am 3) Ami.

12) Vor fi Unguri la numerile : 1 6 7 9 11 12 13 16 18 19 24 26 27 28 30.

Au deslegat jocurile din No. 4 următorii elevi.

Toate jocurile. Cotoș Elena și Lazarovici Oela.

10 jocuri. Musteșă Nicolina și Dimitriu Eugenia.

8 " Nistor P. Elena-Nestărașu, Bodurghian Madelena,
Radu B. Marieta șc. No. 4 f. și Tomorug Minodora.

7 " Andrei Mărioara-Lunea și Cășacu Maria No. 4 f.

6 " Focșă Mirosca-Pecineaga.

4 " Nistor P. Nicolae și Abdula Efuse cl. 3 șc. No. 4 f.

La sfârșitul anului se va alege cel mai bun deslegător cărui se va acorda un premiu de muncă și pricepere. Dacă vor fi mai mulți se va trage la sorți.

Copiii care deslegă jocurile să le scrie frumos pe hârtie, să se iscălească și să le trimită prin domni învățători pe adresa: Const. Petrache revizor școlar-Tulcea.

Cei din oraș să le depună la Banca Corpului Didactic, vis-a-vis de Bodega Karvelas—D-lui N. Damienescu.

Comitetul de conducere al revistei mulțumește călduros, D-lui C. Țigău Prefectul județului, pentru buna voință cu care a contribuit la bucuria copiilor în săptămâna cărții, dăruindu-le 250 ex. din „Revista Copilului Dobrogean“.

ULTIMILE NOUTAȚI LITERARE

SI

JURNALE DE MODE

Le găsiți numai la

Librăria „Națională“

G. HANGIEV

ACORDA 10% RABAT la toate cărțile

Prețul 4 Lei